Lieta Nr.42343505
A353 – 07/22

S P R I E D U M S
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2007. gada 27.martā

Spriedumu taisīja Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā: tiesnese Ļ.Kušnire

Lietas dalībnieki:
pieteicējs – sabiedrība ar ierobežotu atbildību „Tele 2”
atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātā iestāde –Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

Pieteikuma priekšmets:
Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padomes 2005.gada 1.jūlija lēmuma Nr.153 atcelšana

Aprakstošā daļa

[1] 2005.gada 21.jūnijā Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas (turpmāk – Komisija) Juridiskā departamenta Elektronisko sakaru un pasta lietu nodaļas juriste sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu sabiedrībai ar ierobežoto atbildību (turpmāk SIA) „Tele 2”. Protokolā konstatēts, ka pieteicēja nav izpildījusi Komisijas lēmumā Nr.193 noteikto pienākumu nodrošināt vienlīdzīgus starpsavienojumu pakalpojumu tarifus sarunām uz SIA „Tele 2” tīklu visos noslēgtajos starpsavienojumu līgumos, tādejādi SIA „Tele 2” ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu atbildība, par kuru paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (LAPK) 158.^{3} pantā.

[2] 2005.gada 1.jūlijā atbildētājs, izskatījis administratīvā pārkāpuma lietu, pieņēma lēmumu Nr.153, ar kuru nolemts uzlikt SIA „Tele 2” naudas sodu LVL 10000,00 apmērā.

Lēmumā norādīts, ka SIA „Tele 2” – uzņēmums ar būtisku ietekmi starpsavienojumu pakalpojumu tirgū, piemērojot dažādus starpsavienojumu tarifus dažādiem elektronisko sakaru komersantiem. Līdz ar to pieteicējs nav ievērojis Komisijas 2002.gada 3.decembra noteikumu „Noteikumi par speciālajām prasībām telekomunikāciju uzņēmumiem ar būtisku ietekmi tirgū” 5.6.punktu, kā arī nav izpildījis ar Komisijas lēmumā Nr.193 uzlikto pienākumu. Tāpat SIA „Tele 2” nav izpildījusi Komisijas lēmumu Nr.297, kurā noteikts, ka sarunas par grozījumiem SIA „Lattelekom” (turpmāk tekstā arī Lattelekom) un SIA „Tele 2” starpsavienojumu līgumā jābeidz līdz 2005.gada 2.februārim.

Komisijas rīcībā nav ziņu par termiņu, līdz kuram SIA „Tele 2" nodrošinās vienlīdzīgus starpsavienojumu pakalpojumu tarifus sarunām uz SIA „Tele 2" tīklu visos noslēgtajos starpsavienojumu līgumos. Komisijas noteiktais sods ir atzīstams par samērīgu.

[3] 2005.gada 12.jūlijā Administratīvajā rajona tiesā ir saņemts SIA „Tele 2" pieteikums par Komisijas padomes 2005.gada 1.jūlija lēmuma Nr.153 atcelšanu(turpmāk spriedumā arī pārsūdzētais lēmums).

Pieteikumā norādīts, ka ar Komisijas lēmumu uzliktais tiesiskais pienākums nevarēja tikt izpildīts noteiktajā termiņā SIA „Lattelekom" nostājas dēļ. Komisija nav atsaukusies uz vairākkārtējiem SIA „Tele 2" aicinājumiem iesaistīties SIA „Tele 2" sarunās ar SIA „Lattelekom" par grozījumiem līgumā par starpsavienojumu pakalpojumu tarifiem. Komisija arī nav apmierinājusi SIA „Tele 2" lūgumu par lēmuma izpildes termiņa pagarinājumu.

SIA „Tele 2" no savas puses ir izpildījusi visas nepieciešamās darbības Komisijas lēmuma izpildei, tomēr lēmuma izpilde ir atkarīga no citiem blakus apstākļiem tais skaitā arī no SIA „Lattelekom" rīcības. Komisija nevar sodīt pieteicēju par lēmuma nepildīšanu, ja tā izpilde faktiski ir atkarīga no trešās personas.

[4] Rakstveida paskaidrojumā tiesai atbildētājs – Komisija norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt. Komisija norāda, ka SIA „Tele 2" bija iespējams izpildīt Komisijas lēmumā noteikto pienākumu. Gadījumā, ja SIA „Tele 2" nevarēja vienoties ar SIA „Lattelekom" par starpsavienojumu tarifiem, SIA „Tele 2" varēja grozīt savu piedāvājumu attiecībā uz pārējiem elektronisko sakaru komersantiem, panākot vienlīdzīgus nosacījumus.

Tas, ka SIA „Tele 2" nav panācis vienošanos ar SIA „Lattelekom" neatbrīvo SIA „Tele 2" no pienākuma izpildīt Komisijas lēmumus. Komisijai bija tiesības un pienākums ietekmēt SIA „Tele 2" rīcību lai panāktu tās vienlīdzīgu attieksmi pret visiem elektronisko sakaru komersantiem.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumu uzturēja uz pieteikumā ietvertiem argumentiem un apsvērumiem. Papildus pieteicējs norādīja, ka sods pieteicējam uzlikts, pārkāpjot LAPK 37. pantā noteikto soda uzlikšanas termiņu.

[6] Atbildētājs tiesas sēdē pieteikumu neatzina un lūdza to noraidīt, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītajiem argumentiem un apsvērumiem.

Motīvu daļa

[7] Tiesa turpmāk norādīto apsvērumu dēļ pārsūdzēto lēmumu atzīst par tiesisku, faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem atbilstošu, bet pieteicēja pieteikumu par nepamatotu un noraidāmu.

[8] Pieteicējs saskaņā ar LAPK 158.^{3} pantu ir sodīts par atbildētāja lēmumu nepildīšanu:

- 2004. gada 28. jūlija lēmuma Nr. 193 *„Par sabiedrības ar ierobežotu atbildību „Tele 2" starpsavienojumu pakalpojumu tarifiem"* (turpmāk Lēmums Nr. 193) nepildīšanu, daļā, ar kuru pieteicējam noteikts pienākums nodrošināt vienlīdzīgus (nediskriminējošus) starpsavienojumu pakalpojumu tarifus sarunām uz SIA „Tele 2" tīklu visos noslēgtajos starpsavienojumu līgumos un līdz 2004. gada 1. oktobrim vienoties par nepieciešamajiem grozījumiem noslēgtajos starpsavienojumu līgumos;
- 2004. gada 8. decembra lēmuma Nr. 297 „*Par termiņa noteikšanu, kādā jābeidz sarunas par grozījumiem SIA „Lattelekom un SIA „Tele 2"* (turpmāk Lēmums Nr. 197) *starpsavienojuma līgumā*", ar kuru noteikts, ka pieteicējam sarunas ar Lattelekom jābeidz līdz 2005. gada 2. februārim.

[9] LAPK 158.[3] pants noteic, ka par valsts regulējamo sabiedrisko pakalpojumu sniedzēju rīcībā esošās informācijas nesniegšanu Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijai pēc tās pieprasījuma noteiktā termiņā, kā arī par nepatiesas informācijas sniegšanu Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijai vai Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas likumīgo lēmumu nepildīšanu – uzliek naudas sodu amatpersonām līdz trīssimt latiem, bet juridiskajām personām – no piecdesmit līdz desmittūkstoš latiem.

Līdz ar to, lai personu varētu saukt pie administratīvās atbildības pēc minētajā panta paredzēto administratīvo pārkāpumu, nepieciešams vienlaikus konstatēt divus priekšnoteikumus, proti: 1) Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas lēmuma likumību; 2) personas prettiesisku bezdarbību, nepildot iepriekšminēto lēmumu.

[10] Atbildētāja Lēmums Nr. 193 pamatots ar tālāk minētām tiesību normām:
- likuma „Par Sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 9. panta otro daļu,
- Ministru kabineta 2004. gada 15. aprīļa lēmumu Nr. 304 „Elektronisko sakaru likums" 9. panta 1. un 4. punktu, 37. panta ceturto daļu un Pārejas noteikumu 4. punktu,
- Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas 2002. gada 3. decembra lēmumu Nr. 139 apstiprināto Noteikumu par speciālām prasībām telekomunikāciju uzņēmumiem ar būtisku ietekmi tirgū (grozīti ar komisijas 2003. gada 20. novembra lēmumu Nr. 310 un 2004. gada 4. februāra lēmumu Nr. 35) 5.6. punktu.

[11] Lēmums Nr. 193 balstīts uz atziņām, ka pieteicējs, pirmkārt, ir uzņēmums ar būtisku ietekmi starpsavienojumu pakalpojumu tirgū Latvijas Republikā, otrkārt, ka atbilstoši Nolikumā nostiprinātajām specialajām prasībām, uzņēmumam ar būtisku ietekmi ir jānodrošina nediskriminējoši starpsavienojumu vai īpašas piekļuves līgumu tarifi, treškārt, ka pieteicēja starpsavienojuma līgumu tarifi ir nevienlīdzīgi (diskriminējoši).

Lēmuma pirmā punkta īstenošanas termiņš noteikts, ievērojot pieteicēja valdes priekšsēdētāja *M.T.* Komisijas padomes 2004. gada 28. jūlijā pausto apņemšanos līdz 2004. gada 1. oktobrim vienoties par nepieciešamajiem grozījumiem noslēgtajos starpsavienojumu līgumos (sk. lēmuma Nr.193 5.punktu).

[12] Savukārt Lēmums Nr. 297 pagarina pieteicējam Lēmuma Nr. 193 izpildes termiņu attiecību noregulēšanai ar Lattelekom.

[13] Likuma „Par telekomunikācijām" 8. panta otrās daļas 9. punkts noteic, ka *Regulators izstrādā un laikrakstā „Latvijas Vēstnesis" publicē procedūru un kritērijus to telekomunikāciju uzņēmumu noteikšanai, kuriem ir būtiska ietekme konkrētajā tirgū, kā arī nosaka un publicē speciālas prasības šo telekomunikāciju uzņēmumu darbībai (izmaksu atdalīšanai, finansu atskaitēm, izmaksu aprēķināšanas un attiecināšanas metodikas ievērošanai, izmaksām tuvinātiem tarifiem, nediskriminējošiem noteikumiem un informācijas sniegšanas saistībām)*.

Likuma „Par telekomunikācijām" pirmās daļas 8. punkts noteic, ka *telekomunikāciju uzņēmums ar būtisku ietekmi tirgū ir publiskā telekomunikāciju tīkla operators vai telekomunikāciju pakalpojumu sniedzējs, kura ietekmi konkrētā tirgū Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija ir atzinusi par būtisku.*

Lietā ir konstatēts un nepastāv strīds par to, ka pieteicējs ar Regulatora 2003. gada 20. novembra lēmumu Nr. 309 „Par telekomunikāciju uzņēmumiem ar būtisku ietekmi tirgū" atzīts par uzņēmumu ar būtisku ietekmi starpsavienojumu pakalpojumu tirgū Latvijas Republikas teritorijā no 2004. gada 1. janvāra.

[14] Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas Noteikumi par speciālām prasībām telekomunikāciju uzņēmumiem ar būtisku ietekmi (turpmāk arī Noteikumi) apstiprināti, ievērojot komisijas kompetenci un pilnvaras, kas izriet no likuma „Par telekomunikācijām" 8. panta pirmās daļas 9. punkta.

Noteikumu 5.6. punkts noteic, ka *telekomunikāciju uzņēmumi ar būtisku ietekmi starpsavienojumu pakalpojumu tirgū nodrošina, ka starpsavienojumu vai īpašās piekļuves pakalpojumu tarifi ir nediskriminējoši visos starpsavienojumu vai īpašās piekļuves līgumos.*

Lietā ir konstatēts un nepastāv strīds, ka pieteicējs uz Lēmuma Nr 193 pieņemšanas brīdi dažādiem sakaru komenrsantiem ir piemērojis dažādus starpsavienojuma pakalpojuma tarifus.

[15] „Elektronisko sakaru likuma 9. panta 4. punkts noteic komisijas tiesības *pieprasīt attiecīgu grozījumu izdarīšanu jau noslēgtajos starpsavienojumu, piekļuves līgumos, lai nodrošinātu efektīvu konkurenci vai maksimālu ekonomisko efektivitāti, vai elektronisko sakaru tīklu vai elektronisko pakalpojumu savstarpējo savietojamību.*

Likuma „Par sabiedrisko pakalpojumu regulatoriem" 9. panta otrā daļa noteic, ka Regulators savas kompetences ietvaros patstāvīgi pieņem lēmumus un izdod administratīvos aktus, kas ir saistoši konkrētiem sabiedrisko pakalpojumu sniedzējiem un lietotājiem.

No iepriekšminētā tiesa secina, ka pieteicējs pamatoti un tiesiski noteica pieteicēja pienākumu nodrošināt vienlīdzīgus (nediskriminējošus) starpsavienojumu

pakalpojumu tarifus sarunām uz SIA „Tele 2" tīklu visos noslēgtajos starpsavienojumu līgumos.

[16] Daļā par Lēmuma Nr. 193 1. punktā noteiktā pienākuma izpildes termiņu tiesa secina turpmāk minēto.

Pirmkārt, tiesību normas neregulē termiņu, kāda uzņēmumam ar būtisku ietekmi tirgū, ir jāizpilda attiecībā uz to pieņemtais lēmums. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma (turpmāk APL) 41. pantam, ja procesuālais termiņš nav noteikts likumā, to nosaka iestāde. Iestādes noteiktā termiņā ilgumam jābūt tādam, lai procesuālo darbību varētu izpildīt.

Tiesa sprieduma 11. punktā jau ir minējusi, ka atbildētājs Lēmuma Nr. 193 1. punkta izpildes termiņu noteicis, ievērojot pieteicēja valdes priekšsēdētāja viedokli, saskaņā ar kuru pieteicējs Lēmumu varējis izpildīt līdz 2004. gada 1. oktobrim. No minētā secināms, ka atbildētāja Lēmuma Nr. 193 izpildei noteiktais termiņš ir APL 41. pantam atbilstošs.

APL 47. pants noteic iestādes tiesības pēc administratīvā procesa dalībnieka lūguma pagarināt iestādes noteikto termiņu. No tā tiesa secina, ka atbildētāja Lēmums Nr. 297, kas faktiski pagarināja Lēmuma Nr. 193. 1. punkta izpildes termiņu līdz 2005. gada 2. februārim, ir tiesisks, jo atbilst formāliem priekšnoteikumiem un ir arī saturiski pamatots (ko tiesa spriedumā argumentēs tālāk).

[17] Ņemot vērā sprieduma 9.-16. punktos konstatēto, tiesa atzīst, ka atbildētāja Lēmums Nr.193, daļā, kurā pieteicējam uzlikts pienākums visos starpsavienojumu līgumos nodrošināt vienlīdzīgus (nediskriminējošus) pakalpojumu tarifus, un Lēmums Nr. 297 ir likumīgi un atbildētājam saistoši, jo atbilst iepriekšminētajām materiālo un procesuālo tiesību normām. Citiem vārdiem, pieteicējam minētie lēmumi bija jāpilda.

No konstatēta izriet arī cits secinājums. Proti, lēmuma Nr. 193 izpildes pienākums gulstas uz pieteicēju, nevis iestādi, kas šo lēmumu pieņēmusi. Tādējādi nepamatots ir pieteicēja arguments, ka atbildētājs nav iesaistījies lēmuma, ar kuru pieteicējam uzlikts pienākums, izpildē, jo atbildētāja kompetence ir izdot pieteicējam saistošus aktus, nevis pieteicēja vietā vai arī reizē ar pieteicēja izpildīt izdoto aktu.

[18] Pieteicējs uzskata, ka lēmumu Nr. 193 ir izpildījis attiecībā uz visiem komersantiem, izņemot SIA „Lattelekom". Taču pieteicēju par to nevar vainot, jo

1) SIA „Lattelekom" pieteicēja ierosinājumam grozīt tarifu nepiekrita,
2) Lēmumu Nr. 193 attiecībā uz SIA „Lattelekom" pieteicēja nevarēja izpildīt no pieteicēja rīcības neatkarīgu iemeslu dēļ, jo piedāvātais tarifs SIA „Lattelekom" ekonomiski nebija izdevīgs, līdz ar to pieteicējam nebija cita iespējas problēmas risināšanai, izņemot strīdus procedūras ceļā
3) atbildētājs nav iejaucies pieteicēja un Lattelekom sarunās par tarifa grozīšanu, lai gan pieteicējs to viņam lūdzis
4) atbildētājs nepamatoti ierobežojis termiņu pieteicēja sarunu par tarifu grozīšanu ar Lattelekom ietveros uzsāktajai strīda procedūrai ar diviem mēnešiem trīs vietā.

Bez tam pieteicējs uzskata, ka atbildētājs sodu uzlicis, pārkāpjot LAPK 37. pantā noteiktos termiņus.

[19] Atbildētājs savukārt uzskata, ka nav nozīmes apstāklim, ka pieteicējs ir vienādojis tarifu līgumos ar dažiem komersantiem, tajā pat laikā nesasniedzot ar lēmumu Nr. 193 uzliktā pienākuma mērķi - panākt, ka uzņēmums ar būtisku ietekmi tirgu, tas ir SIA „Tele 2", nodrošina vienlīdzīgus (nediskriminējošus) starpsavienojumu pakalpojumu tarifus sarunām uz SIA „Tele2" tīklu **visos** starpsavienojumu līgumos. Nevienlīdzīgi (diskriminējoši) tarifi saglabājās visu laiku līdz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai.

Diskrimināciju tarifos var novērst dažādos veidos, piemēram, izlīdzinot tarifu pēc zemākā no līgumos noteiktajiem. Stratēģiju tarifu vienādošanai uzņēmums ar būtisku ietekmi ir tiesīgs izvēlēties brīvi. Šādu rīcības brīvību baudīja arī pieteicējs.

[20] Tiesa turpmāk norādīto apsvērumu dēļ piekrīt atbildētājam, ka nepastāvēja objektīvie apstākļi, kas aizkavēja pieteicēju Lēmumā Nr. 193 noteiktajā termiņā izpildīt lēmuma 1. punktu, un noraida pieteicēja argumentus, ka pieteicējam uzliktais pienākums nav ticis izpildīts no pieteicēja rīcības neatkarīgu apstākļu dēļ.

[20.1.] Pirmkārt, tiesa atzīst par nepieciešamu uzsvērt, ka pieteicējs par 2004. gada 28. jūlijā izdotā akta - Lēmums Nr. 193 un 2004. gada 8. decembrī izdotā akta- Lēmums Nr 297 nepildīšanu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā, sastādot protokolu par administratīvo pārkāpumu, uzsācis tikai 2005. gada 21. jūnijā. Tādējādi ar sankcijām pret pieteicēju par lēmumu nepildīšanu atbildētājs vērsis vienpadsmit mēnešus pēc administratīvā akta izdošanas un turpat astoņus mēnešus pēc sākotnējā Lēmuma Nr. 193 izpildei noteiktā termiņa izbeigšanos.

Līdz ar to faktiskais laiks, kurā pieteicējs varējis pildīt Lēmumu Nr. 193, būtiski pārsniedza lēmumā noteikto izpildes termiņu.

Savukārt pats pieteicējs, kā jau to tiesa vairākkārt ir norādījusi, uzskatījis, ka lēmuma Nr. 193 1. punktā noteiktās darbības pieteicējs varēs izpildīt līdz 2005. gada 1. oktobrim (sk. Lēmuma Nr. 193 5. punktu), tas ir divu ar pus mēnešu laikā.

[20.2.] Otrkārt, Lēmums Nr. 193 1. punkts nenosaka pieteicēja pienākumu grozīt starpsavienojumu pakalpojumu tarifus līgumā ar kādu vienu, vai vairākiem individuāli noteiktiem komersantiem, piemēram SIA „Lattelekom". No lēmuma skaidri un nepārprotami secināms, ka pieteicēja pienākums ir nodrošināt vienlīdzīgus (nediskriminējošus) starpsavienojumu pakalpojumu tarifus visos starpsavienojumu līgumos, vienojoties par nepieciešamajiem grozījumiem noslēgtajos starpsavienojumu līgumos līdz 2004. gada 1. oktobrim.

Tāpat Lēmums Nr. 193 nenosaka veidu un procedūru, kādā pieteicējam ir jāvienojas ar līguma partneriem par tarifu grozījumiem, kā arī tarifa apmēru.

No tā tiesa secina, ka pieteicējs varējis izvēlēties jebkuru rīcības variantu, lai sasniegtu lēmumā definēto mērķi, tostarp paaugstināt tarifus vieniem komersantiem, pazemināt citiem, vai arī pazemināt tarifu visiem komersantiem, vai arī izvēlēties citus variantus, kombinējot dažādus paņēmienus. Galvenais un vienīgais nosacījums, kas tika noteikts Lēmumā NNr. 193 attiecībā uz tarifu, lai tas būtu vienlīdzīgs

(nediskriminējošs) un vienīgi šis apstāklis saistījis pieteicēju. Citiem vārdiem, veids un paņēmiens kādā pieteicējs panāks tarifu vienlīdzību noslēgtajos līgumos atstāts pieteicēja paša ziņā.

[20.3.] Treškārt, tiesa nepiekrīt pieteicēja argumentam, saskaņā ar kuru atbildētājs, nosakot galējo termiņu sarunām ar Lattelekom, ar to apstiprinājis arī pieteicēja izvēlēto Lēmuma Nr. 193 izpildīšanas veidu.

Tiesas ieskatā atbildētājs pieteicēja sarunas ar Lattelekom ir akceptējis vispārīgi kā vispārpieņemto vienošanos panākšanas veidu, jo sarunas ir parasta un dabiska prakse noslēgto līgumu nosacījumu grozīšanai. Taču tiesa atzīmē, ka atbildētājs nekad nevienā dokumentā nav norādījis, ka atbalsta, piekrīt, vai arī atzīst par pareizu vai nepareizu pieteicēja sarunu ar Lattelekom, vai citiem komersantiem, ietvaros piedāvāto diskriminējošu tarifu novēršanas paņēmienu, tarifu pazeminot vai paaugstinot.

Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka pamatots ir atbildētāja arguments, ka pieteicējs varējis brīvi noteikt lēmuma izpildes stratēģiju un tik pat brīvi to mainīt gadījumā, ja sākotnēja stratēģija nav novedusi līdz mērķim, kas bija jāsasniedz saskaņā ar Lēmuma Nr. 193. 1. punktu.

[20.4.] Tiesa uzskata, ka tieši tādēļ, ka Lēmums Nr. 193 atstāja pieteicējam rīcības brīvību izvēlēties nevienlīdzīgu (diskriminējošu) tarifu novēršanas veidu, pieteicējs varējis izvēlēties jebkuru tarifu koriģēšanas paņēmienu gan kopumā uz visiem komersantiem, gan uz vienu no tiem, tostarp Lattelekom.

Ņemot vērā minēto, strīda risināšana atbilstoši pieteicēja un Lattelekom līguma D pielikumā noteiktajai „Strīdu izskatīšanas kārtībai" (lietas 57.-58.lapa) nav uzskatāma par vienīgi iespējamu risinājumu, kas sekmētu Lēmuma Nr. 193 1. punkta izpildi.

Pieteicējs atzīst, ka priekšlikums paaugstināt tarifu Lattelekom bijis ekonomiski neizdevīgs. Tādējādi pieteicējam nebija objektīva pamata paļauties, ka domstarpības tarifa apmēra dēļ, pieteicējam uzstājot uz tarifa paaugstināšanu, var tikt atrisinātas kaut cik saprātīgā termiņā un turklāt pieteicējam pieņemamā veidā.

No SIA „Lattelekom" 2004. gada 2. septembra atbildes vēstules pieteicējam (sk. lietas 61. lapu) un pieteicēja un Lattelekom pārstāvju 2004. gada 8. septembra sanāksmes jautājumā par grozījumiem pieteicēja un Lattelekom starpsavienojumu līgumos (sk. ietas 63. lapu) bija konstatējams, ka attiecībā uz Lattelekom pieteicēja izvēlētā stratēģija neiedarbojas.

Pārliecinājies, ka izvēlēta stratēģija izrādījusies nesekmīga, pieteicējs neatkarīgi no atbildētāja varējis un, tiesa uzskata, ka pieteicējam uzliktā pienākuma izpildes nolūkā, arī vajadzējis savlaicīgi meklēt un piedāvāt alternatīvus risinājumus, jo izpildes process nevar turpināties bezgalīgi, ko pieteicējs nevarēja nesaprast.

Taču pieteicējs, neskatoties uz laikā ierobežoto lēmuma izpildi, attiecībā uz Lattelekom nav piedāvājis un izmēģinājis nevienu alternatīvu risinājumu.

Tieši minētā apstākļa dēļ, proti fakta, ka pieteicējs no Lēmuma Nr. 193 izdošanas brīža līdz pārsūdzētā lēmuma pieņemšanai nav nācis klajā ar citiem tarifa sakārtošanas risinājumiem, tiesai radās pārliecība, ka pieteicēja vēršanos pie atbildētāja ar iesniegumiem par iesaistīšanos sarunās īstais cēlonis bija nevis

Lēmuma Nr. 193 izpildes neiespējamība, bet pieteicēja vēlmē ar atbildētāja autoritāti ietekmēt Lattelekom akceptēt pieteicējam komerciāli izdevīgu tarifa paaugstināšanu.
.

Tiesas ieskatā tikai tādā gadījumā, ja pieteicējs būtu ierosinājis dažādus risinājumus, tostarp komerciāli izdevīgus ne tikai sev, bet arī Lattelekom, būtu pamats izvērtēt Lēmuma Nr. 193. 1. punkta izpildes neiespējamību.

[20.5.] Tiesas uzskata, ka faktiskajiem apstākļiem neatbilst pieteicēja apgalvojums, ka strīda risināšanu ar Lattelekom pieteicējam aizkavēja atbildētājs, nepagarinot termiņu, kādā pieteicējam bija jābeidz strīds ar Lattelekom par grozījumiem SIA „Lattelekom" un SIA „Tele 2" starpsavienojumu līgumā.

Atbildētājs pieteicēja lūgumu noraidījis tikai 2005. gada 11. martā, izskatot kārtējo pieteicēja lūgumu atbildētājam iejaukties divu komersantu sarunās un iesniegumu par termiņa pagarinājumu sarunām ar Lattelekom un (sk. lietas 34. -39. lapu).

Tiesa uzskata, ja pieteicējs būtu respektējis Lēmuma Nr. 193. 1. punktā uzlikto pienākumu arī attiecībā uz tā izpildes termiņu un mērķtiecīgi darbojies atbilstoši savai stratēģijai – panākt līgumā ar Lattelekom noteiktā tarifa paaugstināšanu, pieteicējam līdz 2005. gada 11. martam bijis pietiekami laika, lai saskaņā ar pieteicēja un Lattelekom līguma D pielikumā noteikto „Strīdu izskatīšanas kārtību" ierosinātu un pabeigtu pirmstiesas strīda risināšanas procedūru.

Proti, saskaņā ar iepriekšminēto kārtību pēc neveiksmīgajām 10 dienu garajām sarunām katrai no pusēm ir tiesības nosūtīt otrai pusei rakstisku ***pretenziju*** un ne vēlāk kā desmit dienu laikā saņemt atbildi. Neapmierinošas atbildes gadījumā, nosūtāms ***paziņojums*** par „Strīdu Atrisināšanas procedūru." Pēc komisijas sastāva noteikšanas, kas atbilstoši kārtībai neprasa vairāk kā desmit dienas, notiek strīda atrisināšanas procedūra, kuras maksimālais termiņš ir trīs mēneši.

Tādejādi saskaņā ar iepriekšminēto kārtību kopējais strīda izskatīšanas termiņš pirmstiesas posmā kopumā nepārsniedz četrus mēnešus.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka no 2004. gada 28. jūlija (Lēmuma Nr. 193. pieņemšanas datums) līdz 2005. 11. martam (atbildētāja atteikšanos pagarināt sarunu termiņu) pieteicējam bija pietiekami daudz laika, lai īstenotu „Strīda Atrisināšanas procedūru" no sākuma līdz beigām.

Pat pieņemot, ka pieteicējam kopš Lēmuma Nr. 193. izdošanas brīža līdz Lattelekom 2004. gada 2. septembra atbildes vēstules saņemšanai un pirmajām pieteicējas un Lattelekom sarunām 2004. gada 8. septembrī, Lattelekom nostāja tarifu jautājumā nebija zināma, tad no iepriekšminētās atbildes un sarunu būtības bija viennozīmīgi secināms, ka Lattelekom noraida pieteicēja tarifu grozījumus, tos paaugstinot. Tādējādi pieteicējs nevarēja neapzināties, ka sarunas ir nonākušas strupceļā. Taču, kā izriet no Lattelekom un SIA „Tele 2" 2005. gada 14. februāra sēdes protokola *(lietas 59. lapa)* Lattelekom pieteicēja „Strīdu Atrisināšanas procedūru" ierosinošu ***pretenziju*** saņēmis tikai 2005. gada 2. februārī.

Tiesas ieskatā pieteicēja vilcināšanās ar „Strīda Atrisināšanas procedūras" ierosināšanu no 2004. gada 8. septembra līdz pat 2005. gada februārim nav attaisnojama ne ar kādiem objektīviem apstākļiem.

[20.6.] Turklāt tiesa piekrīt atbildētājam, ka atbildētājam nav bijis bezgalīgi jāatbalsta pieteicēja rīcība, kas nesekmēja lēmuma izpildi pēc būtības – nodrošināt vienlīdzīgus nediskriminējošus tarifus līgumos ar visiem komersantiem, kā rezultātā pieteicējs ilgstoši turpinājis piemērot diskriminējošus attiecībā pret citiem komersantiem starpsavienojumu pakalpojumu tarifus, jo attiecībā uz lēmuma izpildes termiņu atbildētājs pret pieteicēju ir bijis gana iecietīgs un pretim nākošs.

Lai gan saskaņā ar Lēmuma Nr.193 1. punktu pieteicējam par nepieciešamajiem grozījumiem noslēgtajos starpsavienojumu līgumos vajadzējis vienoties līdz 2004. gada **1. oktobrim** no lietas redzams, ka nevis pieteicējs savlaicīgi ir vērsies pie atbildētāja par izpildes termiņā pagarinājumu, bet atbildētājs saņemot no pieteicēja ar 2004. gada **1. novembra** atbildi uz savu 2004. gada 19. oktobra pieprasījumu sniegt informāciju par Lēmuma Nr. 193. izpildi, 2004. gada 8. decembrī izpildes termiņu pagarinājis līdz 2005. gada 2. februārim (sk. Lēmumu Nr. 297 *lietas 30.-31. lapa)*. Tātad kopējais termiņš Lēmuma Nr. 193 1. punkta izpildei sasniedza pusgadu.

Taču, kā liecina lietas materiāli, praktiskas atdeves termiņa pagarinājumam nav bijis arī šajā gadījumā. Laikā no 2004. gada 8. decembra līdz 2005. gada 2. februārim pieteicējs un Lattelekom nav tikušies, tikšanos notikusi tikai 2004. gada 14. februārī, kad vienošanās par grozījumiem starpsavienojuma līgumā arī netika panākta. Tātad pieteicējs ar Lattelekom ir ticies 2005. gada 14. februārī, t.i. nevis laikā uz kādu atbildētājs bija pagarinājis izpildes termiņu, bet pēc tā izbeigšanās.

Kārtējo reizi pagarināt izpildes termiņu pieteicējs lūdzis savā 2005. gada 7. februāri satādītā iesniegumā, tas ir pēc Lēmumā Nr. 297 noteiktā termiņa notecēšanas.

Tiesas ieskatā minētā pieteicēja rīcība liecina, ka pieteicējs pret izpildes termiņiem izturējies nevērīgi. Pieteicēja pārlieku gausa aktivitāte sarunās ar Lattelekom, kas mijās ar ilgstošiem bezdarbības periodiem uz lēmuma izpildes termiņa deficīta fona vedina domāt, ka pieteicējs ir vilcinājis laiku, imitējot aktivitāti, tajā pat laikā nemeklējot un nepiedāvājos radikālus problēmas risinājumus.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka atbildētājs, pamatoti 2005. gada 11. martā atteicis pieteicējam pagarināt termiņu sarunām ar Lattelekom, jo pieteicējam bija gan iespēja, gan laiks, gan izvēle vai nu īstenot strīda procedūru ar Lattelekom nolūkā panākt tarifa paaugstināšanu atbilstoši nospraustajai stratēģijai, vai, konstatējot, ka izvēlētās stratēģijas īstenošana ierobežotajā termiņā nav iespējama, piedāvāt un īstenot citus diskriminējošo tarifu novēršanas paņēmienus.

[21] Ņemot vērā iepriekš sprieduma konstatēto, tiesa atzīst, ka ir nodibināta pieteicēja prettiesiska bezdarbība - Lēmuma Nr. 193. 1. un Lēmuma Nr. 297.punkta nepildīšana.

Līdz ar to ir konstatējams arī otrs nosacījums, lai personu varētu saukt pie administratīvas atbildības saskaņā ar LAPK – $158.^3$ pantu

[22] 2005. gada 28. aprīlī un 2005. gada 21. jūnijā veiktajās pārbaudēs atbildētājs ir konstatējis, ka pieteicējs līdz pārbaudes brīdim nav izpildījis tam ar Lēmuma Nr. 193 1. punktu uzlikto pienākumu šajā un Lēmumā Nr. 297 noteiktajos termiņos.

[23] Atbildētājs pieteicējam uzlicis maksimālo sodu, savu lēmumu motivējot ar to, ka
- pieteicējs, nepildot Lēmumu Nr. 193 kavē starpsavienojumu pakalpojumu tirgus attīstību un Komisijas funkciju pildīšanu,
- izdarītais pārkāpums ir ilgstošs un atbildētājam nav zināms kad pieteicējs izpildīs uzlikto pienākumu,
- uzliktā soda apjoms veido 0,012 % no pieteicēja apgrozījuma 2004. gadā, kamēr pieļautās diskriminācijas finansiālais iespaids uz citiem tirgus dalībniekiem ir daudzkārt lielāks.

[24] Tiesa turpmāk norādīto apstākļu dēļ atbildētāja apsvērumus, nosakot pieteicējam maksimālo panta sankcijā paredzēto sodu, atzīst par pamatotiem, lietas faktiskiem apstākļiem atbilstošiem.

Pieteicējs kopš 2004. gada 1. janvāra ir uzņēmums ar būtisku ietekmi starpsavienojumu pakalpojumu tirgū. Minētais statuss pats par sevi uzliek pieteicējam pienākumu nodrošināt nediskriminējošus starpsavienojumu vai īpašās piekļuves pakalpojumu tarifus visos starpsavienojumu vai īpašās piekļuves līgumos saskaņā ar Noteikumiem par speciālām prasībām telekomunikāciju uzņēmumiem ar būtisku ietekmi. Tomēr pieteicējs diskriminējošus tarifus nav novērsis ne uz vispārējas tiesību normas pamata, ne uz viņam adresētā administratīvā akta pamata. Pieteicēja prettiesiskā rīcība (bezdarbība) turpināta ilgstoši, neraugoties uz prasību to izbeigt. Pie šādiem apstākļiem radikālu līdzekļu, kas ir maksimālais par pārkāpumu paredzētais sods, piemērošana ir adekvāta un attaisnota ar leģitīmu mērķi – sodīt pārkāpēju un novērst konkrētā un citu pārkāpumu izdarīšanu.

[25] Tiesas sēdē pieteicējs norādījis uz to, ka pieteicējs sodu par pārkāpumu uzlicis, neievērojot LAPK 37. panta nosacījumus. Minēto argumentu tiesa atzīst par kļūdainu.

Tiesas ieskatā minētai normai nozīme varētu būt gadījumā, ja pieteicējs izpildītu Lēmuma Nr. 193 1. punktu principā, taču nebūtu ievērojis izpildes termiņu. Kamēr lietā ir nodibināts, ka pieteicējs Lēmumu nav izpildījis nedz tajā noteiktajā termiņā, nedz arī kaut kad vēlāk. Līdz ar to Lēmuma nepildīšanas uzskatāma par ilgstošu pārkāpumu, kuru atbildētājs konstatējis 2005. gada 28. aprīlī. Lēmums par pieteicēja sodīšanu pieņemts 2005. gada 1. jūlijā, kas pilnībā atbilst LAPK 37. panta pirmās daļas nosacījumiem.

Bez tam, Lēmuma Nr. 193 1. punkts pēc satura ir komulatīvs, tas, pirmkārt, nosaka pieteicēja pienākumu novērst diskriminējošus starpsavienojumu pakalpojumu tarifus noslēgtajos līgumos, otrkārt veikt iepriekšminētās darbības noteiktajā laikā.

Tiesa iepriekš spriedumā jau ir norādījusi, ka atbildētājs ar savu 2004. gada 8. decembra lēmumu Nr. 297 (sk. lietas 30.-31. lapu) Lēmuma Nr. 193 1. punkta izpildes termiņu pagarinājis līdz 2005. gada 2. februārim. Pārsūdzētais lēmums ir

pieņemt 2005. gada 1. jūlijā, tas ir četru mēnešu ietvaros, skaitot no lēmuma izpildei pagarinātā termiņa notecēšanas, kas atbilst LAPK 37. panta regulējumam.

Kas attiecas uz pieteicēja pienākumu novērst diskriminējošus starpsavienojumu pakalpojumu tarifus noslēgtajos līgumos, tiesa jau ir norādījusi, ka pārkāpums šajā daļā uzskatāms par ilgstošu, jo prettiesiskā rīcība (bezdarbība) turpināta arī pēc lēmuma izpildei noteiktā termiņa notecēšanas.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 251.panta sesto daļu, 289.-291. pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt SIA „Tele 2" pieteikumu par Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisijas padomes 2005.gada 1.jūlija lēmuma Nr.153 atcelšanu

Spriedumu 20 dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese Ļ.Kušnire